

Arrest

nr. 163 045 van 26 februari 2016
in de zaken RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 23 mei 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 april 2013 houdende het niet verlengen van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de beslissing van dezelfde gemachtigde van 22 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies), alle aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 24 april 2013.

Gezien het verzoekschrift dat voormelde vreemdelingen op 24 mei 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de voornoemde beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 april 2013 houdende het niet verlengen van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die loco advocaat S. GIOE verschijnt voor de verzoekende partijen in de zaak X en advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen in de zaak X en van advocaat E. MATTERNE, die in beide zaken verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, komen op 17 april 2009 België binnen en vragen op dezelfde dag asiel aan. Op 22 december 2010 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 18 maart 2011 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

1.2. Op 28 augustus 2009 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 23 september 2009 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot machtiging tot een verblijf van één jaar. Er wordt aan de verzoekende partijen een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (hierna: BIVR) voor de duur van één jaar afgegeven dat telkens wordt verlengd tot 7 april 2013.

1.3. Op 21 januari 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om verlenging van de machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 12 april 2013 wordt geweigerd om het BIVR te verlengen. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen op 24 april 2013 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 21/01/2013 bij onze diensten werd ingediend tot verlening van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, heb ik de eer u mee te delen dat, overeenkomstig artikel 10 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007), aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat betrokkenen een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten hebben ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 28/08/2009. Dat dit verzoek door onze diensten op 23/09/2009 gegrond werd verklaard waarna betrokkenen in het bezit werden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig van 27/04/2011 tot 07/04/2012 verlengd op datum van 20/07/2012 tot 07/04/2013 dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

De omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan bestaan niet langer bestaan, of deze zijn zodanig gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft m.n. :

Er worden medische elementen aangehaald voor B. H. (...).

De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 11/04/2013 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde: "Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor het leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Kosovo en in Servië. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar vhet herkomstland."

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dat werd afgegeven aan betrokkenen dient door uw diensten te worden ingehouden.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkenen te willen overhandigen.
(...)"

1.4. Op 22 april 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partijen een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}). Dit zijn in de zaak met nr. 127 693 de tweede en de derde bestreden beslissingen, die aan de verzoekende partijen ter kennis worden gebracht op 24 april 2013.

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt

"(...)

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de genaamde B. F. (...)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 22/03/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(...)"

De derde bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de genaamde : B. M. (...) + 5 kinderen : (...)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 22/03/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 17/04/2009 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 3 maanden overschreden is.

*In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.
(...)”*

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

2.2. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen op 23 mei 2013 een verzoekschrift hebben ingediend met het oog op de nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 april 2013 houdende het niet verlengen van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat de verzoekende partijen op 24 mei 2013 een verzoekschrift hebben ingediend met het oog op de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van dezelfde beslissing.

In casu dient dan ook te worden verwezen naar artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

*“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.
(...)”*

Met toepassing van deze bepaling worden de beroepen met nr. X en nr. X van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting hierop gewezen, vraagt de raadsvrouw van de verzoekende partijen in de zaak met nr. X de toepassing van de wet en stelt de raadsman van de verzoekende partijen in de zaak met nr. X dat hij geen instructies heeft om afstand te doen.

Aangezien de verzoekende partijen niet uitdrukkelijk het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan de Raad dient te oordelen inzake de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 april 2013 houdende het niet verlengen van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zal de Raad in toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet oordelen op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, met name het verzoekschrift in de zaak met rolnummer X, en worden de verzoekende partijen eveneens in toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet geacht afstand te doen van hun verzoekschrift in de zaak met rolnummer X in zoverre dit verzoekschrift gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 april 2013 houdende het niet verlengen van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad zal derhalve wat deze beslissing betreft enkel uitspraak doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer X.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep in de zaak met rolnummer X in zoverre het gericht is tegen de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies)

Ambtshalve wijst de Raad erop dat, luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen (moet) bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Te dezen is het enig middel van de verzoekende partijen geheel gericht tegen de eerste bestreden beslissing en worden de ingeroepen schendingen op geen enkele wijze betrokken op de tweede en de derde bestreden beslissing. *In fine* van hun hun middeluiteenzetting halen de verzoekende partijen weliswaar aan dat *“de twee bevelen om het grondgebied te verlaten (...) onverenigbaar (zijn) met de intrekking van het verblijfsrecht van verzoekers”*, doch zulks kan niet worden gezien als een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissingen overtreden rechtsregel of rechtsprincipe.

De Raad stelt vast dat het beroep – bij gebreke van een middel – onontvankelijk is in de mate dat het is gericht tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gelet op de afstand van de verzoekende partijen van hun verzoekschrift in zoverre het gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 april 2013 houdende het niet verlengen van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, is het beroep, in zijn geheel onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van *“de beginselen van behoorlijk bestuur”*.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat een grondig onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de actuele medische en psychische toestand, eerder dan zomaar zonder enig diepgaand en persoonlijk onderzoek, zomaar afwijzend te gaan beslissen op basis van de argumentatie die ronduit tegenstrijdig is, minstens het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat destijds werd geoordeeld dat de aanvraag van verzoekers kon gegrond verklaard worden, en in essentie niets is veranderd in de situatie van het kind van verzoekers en alleszins al deze situatie niet is verbeterd, zodoende dat niet kan ingezien worden waarom er thans zou geoordeeld worden alsof er geen reden meer is tot het behoud van de verblijfsmachtiging, terwijl in het verleden op krak dezelfde medische toestand werd geoordeeld dat er wel verblijfsmachtiging kon verstrekt worden.

Dat er wel degelijk nog behandeling aan de orde is, en er zekerlijk al niet kan gesteld worden dat “niet langer een verblijfsmachtiging nodig is.”.

Dat de argumentatie trouwens tegenstrijdig is in die zin dat er enerzijds op basis van dezelfde medische toestand werd gesteld in het verleden dat verblijfsmachtiging kon verleend worden, en thans op basis van dezelfde medische toestand net het tegenovergestelde wordt gesteld.

Dat bij een terugkeer alle gedane onderzoek voor niets is geweest, en verloren gaat.

Dat er geenszins dezelfde expertise voorhanden is in het land van herkomst van verzoeker, die dagdagelijks kampt met aanzienlijke problemen, niet dezelfde infrastructuur, niet dezelfde behandelingsmogelijkheden.

De arts-attaché dient ook zelf zijn verplichtingen terzake na te komen, en bij twijfel, of bij een gebrek aan voldoende informatie, ook zelf de nodige stappen te ondernemen teneinde bijkomende informatie te bekomen.

Art. 9 TER VW vermeldt uitdrukkelijk dat de arts-attaché gebeurlijk zelf de nodige onderzoeken kan doen en gebeurlijk zelf een specialist kan inschakelen. Er kon ook altijd contact genomen worden met de behandelende artsen van verzoeker.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder één persoonlijk gesprek en eenzijdige assumpties, dan eensklaps, te gaan poneren er geen onmogelijkheid is om terug te keren naar het geboorteland aangezien behandeling aldaar mogelijk zou zijn.

Deze assumptie is totaal verkeerdelijk in die zin dat thans de medische toestand niet ten goede is geëvolueerd.

Noch de arts-adviseur noch de verwerende partij heeft op het moment van haar beslissing rekening gehouden met alle relevante elementen, weze alle medische verslagen bij het nemen van haar beslissing, en in de eerste plaats niet met de actuele medische toestand van het kind van verzoekers, de actuele problemen en de behandeling ervan.

Het is duidelijk dat onvoldoende zorgvuldigheid aan de dag werd gelegd bij het nemen ervan door enkel te focussen op heupprothese die werd geplaatst en voor het overige zonder enig bewijs van onderzoek, te gaan afwijzen blijkbaar omdat er niet onmiddellijk een oplossing is voor de problemen van het kind van verzoekers.

Er is nooit het vereiste onderzoek naar de actuele toestand van verzoeker gebeurd, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn de medische toestand en de ernst ervan zo nauwkeurig mogelijk te evalueren, zodat er manifeste schending van art. 9 ter VW, art. 3 EVRM en de zorgvuldigheidsverplichting aan de orde is.

Verzoekende partij bekwam nooit enige beoordeling van alle medische aandoeningen, hoewel deze uiteraard ten eerste hun belang hebben bij de beoordeling van zijn dossier en meer specifiek zijn actuele medische toestand.

Dit totaal gebrek aan allesomvattend grondig onderzoek van de medische toestand van het kind van verzoekers door de arts van verwerende partij heeft een beslissende ne-gatieve invloed gehad op de uiteindelijke uitkomst van de beslissing.

Dat de beslissing behept is met schending van de materiële motiveringsplicht."

4.1.2. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op vol-doende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er mag van verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel afdoend onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd omtrent de gevolgen van de etnische afkomst van verzoekster op haar mogelijkheden tot het bekomen van de noodzakelijke behandeling.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie voor de Roma in het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Cfr. Amnesty International :

« Amnesty International roept in een nieuw rapport de Europese Unie op om geen romazigeuners gedwongen terug te sturen naar Kosovo. Ook België heeft met Kosovo een overeenkomst omtrent de uitlevering van Roma afgesloten. De roma hebben in Kosovo nauwelijks rechten, zo stelt Amnesty International in een recent rapport. "Roma en andere minderheden komen daar terecht in een situatie van geweld en extreme discriminatie" verduidelijkt Lore Van Welden van Amesty International. "Roma hebben in Kosqovo heel beperkte toegang tot arbeid, tot educatie, tot gezondheidszorg en tot huisvesting.".

Cfr. Human Rights Watch (77 page report that documents the serious human rights problems faced by Roms who left Kosovo for Western Europe but were subsequently sent back.

The report recommends:

" An immediate moratorium on forced returns until conditions improve.

Urgent steps to provide assistance to those who have been returned.".

Gelet op hetgeenvoorafgaat is het duidelijk dat de hier bestreden beslissing onrechtmatig werd genomen.

In het advies van de arts-adviseur wordt zomaar geargumenteed alsof de situatie van de Roma in Kosovo en Servië dezelfde zou zijn als deze van de Kosovaren en Serviërs zelf, terwijl uit verschillende rapporten en onderzoeken blijkt dat er sprake is van verregaande discriminatie op alle vlakken.

De besluiten van de arts-adviseur ogen op papier misschien wel mooi, doch zijn in gene mate een weerspiegeling van de werkelijke situatie op het terrein voor de Roma zigeuners.

De arts-adviseur weet ook zelf dat er zich een probleem stelt, in die zin dat hijzelf de uitsluiting van medische zorgen voor Roma aanhaalt, doch anderzijds poneert dat er geen probleem terzake zou zijn, (qoud non).

In Kosovo bestaat er geen systeem van openbare gezondheidszorg, hetgeen inhoudt dat de armsten der armsten, waaronder verzoekers, en de minderheidsgroepen, dus ook verzoekers, ervan ontstoken blijven met alle gevolgen vanden.

De bewering dat het één en ander zou betaald worden via het algemene budget, houdt in dat als er onvoldoende budget is, zoals dit al jaren zo is in Kosovo, er dan ook geen toegang tot de gezondheidszorg is voor gemelde groepen.

In Servië, sterk nationalistisch ingesteld, is het zo dat de Roma als tweederangsburgers worden behandeld en geen volwaardige toegang hebben tot gezondheidszorg.

Er wordt verder geargumenteed in het medisch advies alsof het slechts een kwestie van willen is en dat dan een inkomen uit arbeid kan bekomen worden door de familie van het kind, doch de werkelijkheid bestaat erin dat er sprake is van een enorm grote werkloosheid onder de Roma en extreme armoede en zij ontstoken blijven van uitkeringen of wat dan ook van de overheid.

In de geschetste omstandigheden is er niet correct nagegaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken.

Indien blijkt dat dit niet afdoende onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is."

4.1.3. In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van "de beginselen van behoorlijk bestuur".

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 11.04.2013.

Dat door de adviserend geneesheer geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de ingeroepen pathologie zal evolueren na een terugkeer naar het herkomstland, hetgeen ten eerste echter van belang is gezien de toch wel zeer kwetsbare positie waarin het kind verkeert.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder enig afdoend onderzoek van de gevolgen van een terugkeer op de pathologie van verzoeker, te stellen dat er wel geen schending van art. 3 EVRM aan de orde zou zijn.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoeker een neutraal gegeven zou zijn voor de ziekte-toestand van verzoeker, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoeker aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Dat het kind thans naar een speciale school gaat in België, waarbij het onderwijs heel specifiek gericht is op kinderen met eenzelfde aandoening als het kind van verzoekers.

Dat in Kosovo en ook niet in Servië dergelijke scholen bestaan, en het kind onmogelijk naar een normale school kan gaan, hetgeen dus tot gevolg heeft dat na een gebeurlijke terugkeer het kind van elk onderwijs zal ontstoken blijven.

Dat onderwijs een basisrecht vormt en dit basisrecht niet kan gegarandeerd worden na terugkeer naar het land van herkomst.

Dat het kind thans elke dag kinesitherapie krijgt in België, en dit geenszins gegarandeerd is in het land van herkomst.

Dat een terugkeer tot gevolg heeft dat het kind van elke vorm van kinesitherapie zal ontstoken blijven, met alle gevolgen van dien, hetwelk een zeer aanzienlijke vermindering der levenskwaliteit van het kind tot gevolg zal hebben.

Dat een dergelijke inperking van de levenskwaliteit van het kind leidt tot een onmenselijke minstens vernederende behandeling in het land van herkomst, temeer er ook voor de andere medische zorgen en medicamenten geen garanties bestaan."

4.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota met opmerkingen als volgt op de aangevoerde middelen:

"In de drie middelen roepen verzoekers de schending in van dezelfde rechtsregels, namelijk van artikel 3 en 5 EVRM, van artikel 9 ter Vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging en de motiveringsplicht, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motivering.

De middelen worden daarom samen behandeld.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de aanvraag reeds gegrond werd verklaard en dat de verlenging van het BIVR geweigerd werd omdat de aandoening, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor het leven of de fysieke integriteit, zij geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling aangezien de behandeling beschikbaar en toegankelijk is zowel in Kosovo als in Servië.

De verlenging van het tijdelijk verblijf wordt geweigerd omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan zodanig gewijzigd zijn dat de machtiging niet langer nodig is.

Uit het medisch dossier blijkt dat het kind in 2009 is geboren en dat het gehospitaliseerd werd omdat hij weinig gewicht bijwon.

Verzoekers mochten in België blijven om een beter inzicht te krijgen in de eventuele medische problematiek, omdat het Down- syndroom erg wisselend is van geval tot geval.

Het tijdelijk verblijfsrecht werd toegekend omdat het kind van verzoekers, in 2009 geboren werd met het Down-syndroom en de adequate behandeling niet beschikbaar en toegankelijk was in het land van herkomst.

Aangezien de behandeling beschikbaar en toegankelijk is zowel in Kosovo als in Servië bestaat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

De arts-adviseur baseerde zijn advies van 11 april 2013 op alle voorgelegde documenten sinds 2009 tot heden. Het laatste medische getuigschrift waarover de arts-adviseur oordeelde was deze van 10 mei 2012 van Dr. V. (...).

"Het loutere feit dat verzoekers het niet eens zijn met de conclusies van verweerder toont nog niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze tot zijn conclusie zou zijn gekomen. Voor zover het de bedoeling zou zijn van verzoekers om de Raad te vragen om de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer over te doen, dient de Raad op te merken dat het hem niet toekomt in het raam van een annulatieprocedure om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer" (arrest RVV, nr. X d.d. 11 januari 2012).

De arts-adviseur oordeelde dat hoewel de ziekte een reëel risico kan inhouden voor het leven of fysieke integriteit, geen reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandelingen wanneer de adequate behandeling niet aanwezig is in het land van herkomst.

De arts-adviseur verwijst naar officiële bronnen waaruit blijkt dat de adequate behandeling beschikbaar is.

De bestreden beslissing is gesteund op een correcte feitenvinding.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. X, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cfr. R.v.St., nr. X, 27 oktober 2006; R.v.St., nr. X 27 juni 2007 e.a.).

De thans bestreden beslissing werd genomen conform de vigerende rechtspraak van het EHRM, zoals overigens ook blijkt uit het advies van de ambtenaar-geneesheer.

De verwerende partij heeft de eer hierbij te wijzen op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sinds de zaak D. t. Verenigd Koninkrijk (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96). Diezelfde hoge drempel werd in 2008 bevestigd door het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855). Voormelde zaak handelde over de uitzetting van een hiv-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ("a very exceptional case"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Het EHRM oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst : de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door D. t/ Verenigd Koninkrijk werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen.

Gelet op het belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Mede gelet op de zeer hoge drempel die het EHRM hanteert sinds de zaak D. t. Verenigd Koninkrijk moet verzoekende partij in concreto dan ook aantonen dat zijn actuele medische toestand dermate ernstig en kritisch is dat er dwingende humanitaire gronden zijn om hem een machtiging tot verblijf om medische redenen te geven. Aangezien het de ambtenaar-geneesheer toekomt hierover te oordelen en in casu stelde dat de gezondheidstoestand van verzoeker niet kritiek is, werd de aanvraag conform artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 op correcte wijze ongegrond verklaard.

Verzoekers stellen dat in de bestreden beslissing niet wordt vastgesteld dat verzoekers over de financiële middelen beschikken om toegang tot de behandeling te krijgen in het land van herkomst.

Rekening houdend met de rechtspraak van het EHRM kunnen verzoekers met het argument dat de medische zorgen in de praktijk niet gratis zijn, geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk maken (R.v.V., arrest nr. X d.d. 11 januari 2012) . Het EHRM oordeelde (...) dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren (R.v.V., arrest nr. X d.d. 9 januari 2012).

Verzoekers tonen niet aan op welke manier artikel 3 EVRM geschonden werd door de bestreden beslissing, aangezien uit het medisch dossier zijn niet kan worden afgeleid dat de ziekte aan de hoge drempel van ernst, vereist door artikel 3 EVRM, voldoet.

Verzoekers stellen dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met hun etnische afkomst, Roma- zigeuners, waardoor zij minder mogelijkheden hebben tot het bekomen van de noodzakelijke behandeling.

Verwerende partij merkt op dat de etnische afkomst van verzoekers als mogelijke beperking van de toegang tot de noodzakelijke behandeling besproken en beoordeeld werd door de arts-adviseur in zijn advies van 11 april 2013.

Hij verwijst naar de grondwet en wetgeving van Kosovo dat betrekking heeft op de integratie van de Roma-gemeenschap. Hij verwijst eveneens naar de publieke gezondheidszorg in Servië.

Verzoekers zijn vrij te kiezen naar welk land zij willen terugkeren. Zij verblijven op dit moment illegaal in België.

Verzoekers stellen dat het kind speciaal onderwijs moet volgen en dat het speciaal onderwijs niet bestaat in Kosovo noch in Servië.

Verwerende partij stelt vast dat dit argument niet ingeroepen werd in de aanvraag tot verlenging. Verzoekers brengen evenmin geen bewijsstukken aan om de afwezigheid van speciaal onderwijs te staven.

De bestreden beslissing is gesteund op een correcte feitenvinding.

De ingeroepen schendingen werden niet aangetoond.

De middelen zijn ongegrond.”

4.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. X). Te dezen zetten de verzoekende partijen nergens in hun verzoekschrift uiteen op welke wijze zij artikel 5 van het EVRM en de rechten van verdediging door de bestreden beslissing geschonden achten. De middelen waarin deze schendingen worden aangevoerd zijn, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

4.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hierbij is de overheid ertoe verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de artikelen 9 en 10 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite. Er wordt met name, met verwijzing naar een advies van een arts-adviseur van 11 april 2013, vastgesteld dat het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dat werd afgegeven aan betrokkenen dient te worden ingehouden omdat niet langer blijkt “dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of (...) aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft”. In het advies van de arts-adviseur waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan de verzoekende partijen ter kennis werd gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat de “betrokkene in 2009 werd geboren met de ziekte van Down of trisomie 21” en dat hij “om medische redenen verder in België (kon) blijven om een beter inzicht te krijgen in de eventuele medische problematiek”. Met betrekking tot deze medische problematiek stelt de arts-adviseur vast dat er “(o)p cardiologisch vlak (...) een verbinding (werd) vastgesteld tussen de twee atria of voorkamers van het hart”, dat dit nog enkele jaren cardiologisch moet worden opgevolgd doch dat er “geen behandeling nodig (is) noch chirurgisch noch medicamenteus”. De arts-adviseur wijst er op dat de betrokkene kinesithérapie kreeg maar nu correct kan stappen en dat deze kinesithérapie gestopt is, dat ook de spraak op gang komt en dat aan de mentale retardatie weinig te doen is tenzij aangepast onderwijs. Daarnaast stipt de arts-adviseur aan dat de betrokkene een “immunitair deficit met hypogammaglobulinemie en ernstige longinfecties tgv deze ondermijnde immunititeit” had, dat substitutie werd toegepast en dat de situatie op 10 mei 2012 ook op immunitair niveau was gestabiliseerd en er

geen substitutie meer werd toegepast maar dat een jaarlijkse controle bij de pediatr nodig is. Voor de strabismus heeft de betrokkene een bril gekregen. De arts-adviseur meent dat de aandoening de betrokkene niet verhindert om te reizen. Tenslotte wordt in het voornoemde advies zeer omstandig toegelicht dat de vereiste zorgen en de opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Kosovo en Servië, waarna wordt besloten *“dat de aandoening, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor het leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Kosovo en in Servië”*, zodat er *“vanuit medisch standpunt (...) geen bezwaar (is) tegen een terugkeer naar het herkomstland”*. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van de middelen blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4.3.3. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat de middelen vanuit dat oogpunt worden onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

4.3.3.1. Artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Te dezen laten de verzoekende partijen in een eerste middel gelden dat destijds hun aanvraag gegrond werd verklaard en dat er in essentie niets veranderd is aan de situatie van hun kind, zodat niet kan worden ingezien waarom er thans geoordeeld zou worden dat er geen reden meer is tot het behoud van de verblijfsmachtiging. Zij gaan er evenwel aan voorbij dat hen oorspronkelijk een verblijfsmachtiging werd toegekend omdat de medische problematiek van hun toen pasgeboren kind nog moest worden onderzocht, doch dat – blijkens het medisch advies van de arts-adviseur van 11 april 2013 – inmiddels is vastgesteld dat de verbinding, die vastgesteld is tussen de twee voorkamers van het hart, klein is en er geen behandeling nodig is, noch chirurgisch, noch medicamenteus, dat hun zoon *“kinesithérapie (kreeg) maar nu correct kan stappen en deze kinesithérapie werd gestopt”* en dat voor het *“immunitair deficit met hypogammaglobulinemie en ernstige longinfecties”* van hun zoon substitutie werd toegepast,

zodat de situatie op 10 mei 2012 ook op immunitair niveau was gestabiliseerd en dat geen substitutie meer werd toegepast. Hieruit blijkt dat de situatie van de zoon van de verzoekende partijen wel degelijk veranderd is in vergelijking met de periode dat hen een verblijfsmachtiging werd toegekend. De verzoekende partijen tonen alleszins het tegendeel niet aan. Aldus kunnen zij niet worden gevolgd waar zij stellen dat de argumentatie tegenstrijdig is *“in die zin dat er enerzijds op basis van dezelfde medische toestand werd gesteld in het verleden dat verblijfsmachtiging kon verleend worden, en thans op basis van dezelfde medische toestand net het tegenovergestelde wordt gesteld”*.

In het medisch advies van de arts-adviseur van 11 april 2013 wordt nergens gesteld dat het kind van de verzoekende partijen geen behandeling nodig heeft. De arts-adviseur besluit net *“dat de aandoening, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor het leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Kosovo en in Servië”*. De verzoekende partijen voeren in hun eerste middel dan ook niet dienstig aan *“(d)at er wel degelijk nog behandeling aan de orde is”*.

Voor zover de verzoekende partijen in hun eerste middel aanvoeren dat *“bij een terugkeer alle gedane onderzoek voor niets is geweest, en verloren gaat”*, wordt er op gewezen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Bovendien blijkt uit het medisch advies van de arts-adviseur van 11 april 2013 dat het gedane onderzoek voor de arts-adviseur nuttig is geweest om te oordelen welke behandelingen de zoon van de verzoekende partijen nodig heeft en om na te gaan of deze beschikbaar en toegankelijk zijn in Kosovo en Servië.

In zoverre de verzoekende partijen in hun eerste middel betogen dat er in hun land van herkomst *“geenszins dezelfde expertise voorhanden is (...), niet dezelfde infrastructuur, niet dezelfde behandelingsmogelijkheden”*, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien vereist artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat de vreemdeling, opdat hij gemachtigd zou worden voor een verblijf, op zodanige wijze *“lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*, wat niet inhoudt dat de betrokken vreemdeling gemachtigd dient te worden voor een verblijf wanneer er in zijn land van herkomst geen evenwaardige behandeling voor zijn aandoening aanwezig is als de behandeling die hem in België kan worden geboden.

Voor zover de verzoekende partijen zouden voorhouden dat de arts-adviseur hun kind zelf diende te onderzoeken, dan wel een specialist moest inschakelen of contact moest opnemen met de behandelende artsen, wordt er op gewezen dat artikel 9ter, § 1, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die indien hij dit nodig acht de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is de arts-adviseur aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven. Het behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de arts-adviseur om te oordelen of hij de voorgelegde attesten voldoende acht om een advies te kunnen verstrekken nopens het in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vermelde risico. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet houdt geen verplichting in voor de ambtenaar-geneesheer om de verzoeker persoonlijk te onderzoeken of om een geneesheer-specialist in te schakelen of om contact op te nemen met de behandelende artsen. Het komt integendeel de vreemdeling toe om, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. *In casu* blijkt uit het medisch advies van de arts-adviseur van 11 april 2013 dat de verzoekende partijen ter staving van hun aanvraag verschillende medische attesten hebben voorgelegd, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de arts-adviseur het niet dienstig achtte om een bijkomend onderzoek te doen op het ogenblik dat hij reeds beschikte over voldoende gegevens inzake de medische situatie van het kind van de verzoekende partijen.

De verzoekende partijen voeren in hun eerste middel nog aan dat noch de arts-adviseur, noch de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing rekening zou hebben gehouden *“met alle relevante elementen, weze alle medische verslagen”*, doch zij laten na om *in concreto* aan te duiden met welke specifieke elementen of verslagen *in casu* geen rekening zou zijn gehouden bij de beoordeling van de actuele medische toestand van hun zoon. Evenmin kunnen de

verzoekende partijen worden gevolgd waar zij voorhouden dat enkel gefocust zou zijn geweest op de heupprothese die werd geplaatst. Immers, noch in het medisch advies van de arts-adviseur, noch in de bestreden beslissing wordt hierover gerept. Wel wordt in het medisch advies gesteld dat de zoon van de verzoekende partijen nu correct kan stappen en dat de kinesitherapie werd gestopt. Daarnaast wordt in dit advies ook over de overige aandoeningen en de nodige behandelingen gemotiveerd.

De verzoekende partijen laten in hun tweede middel gelden dat er geen enkel onderzoek werd gedaan *“omtrent de gevolgen van de etnische afkomst van de verzoekster op haar mogelijkheden tot het bekomen van de noodzakelijke behandeling”* en dat *“in elk geval nooit de actuele situatie voor de Roma in het land van herkomst is onderzocht geworden”*. Zij verwijzen hierbij naar fragmenten uit twee niet nader gespecificeerde rapporten van Amnesty International en Human Rights Watch waarin er *“sprake is van verregaande discriminatie op alle vlakken”*. Zij gaan er evenwel aan voorbij dat de arts-adviseur in zijn medisch verslag van 11 april 2013 de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de nodige behandelingen zowel in Servië als in Kosovo heeft onderzocht. Voorts wordt in voornoemd advies bij het onderzoek van de toegankelijkheid van de zorgen in Kosovo rekening gehouden met de Roma origine van de verzoekende partijen, doch wordt – met verwijzing naar de grondwet, de wetgeving en een *“Strategie voor de integratie van Roma, Ashkali en Egyptische gemeenschappen in de Republiek Kosovo 2009-2015”* – overwogen dat de bescherming tegen discriminatie expliciet benoemd wordt als een actieve verantwoordelijkheid van de staat, dat *“(i)nclusiviteit en niet-discriminatie behoren tot de fundamentele principes van de gezondheidszorg”* en dat de verzoekende partijen nergens in hun verzoekschrift aanhalen dat zij omwille van hun etnische origine zullen worden uitgesloten van gezondheidszorgen in Kosovo, zodat zij *“geenszins aannemelijk gemaakt (hebben) dat zij geen toegang zullen hebben tot de voorziene behandelingen en medicijnen omwille van hun Roma-afkomst”*. Met betrekking tot de situatie van de Roma gemeenschap in Servië overweegt de arts-adviseur in zijn medisch verslag van 11 april 2013 dat de Europese Commissie *“in haar vooruitgangsrapport van 14 oktober 2009 (meldt) dat het Servische Ministerie voor mensenrechten en minderhedenrechten erin geslaagd is om de Servische administratie bewust te maken van de internationale verplichtingen op het gebied van mensenrechten”*, dat in maart 2009 de *“wet op het verbod van discriminatie”* werd aangenomen die *“een duidelijke stap voorwaarts (is) in de bescherming van de mensenrechten”*, dat de rechten van minderheden in Servië in het algemeen worden gerespecteerd, dat de Servische overheid *“in het kader van de Roma Decade actief stappen (neemt) om de situatie van de Roma te verbeteren op het gebied van onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg en werkgelegenheid”* en tevens stappen onderneemt *“om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen”*, dat er *“geen sprake (is) van systematische, specifiek op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen van de zijde van de Servische autoriteiten”* en dat deze de Roma erkennen als een nationale minderheid en discriminatie van Roma illegaal is, en dat de verzoekende partijen nergens in hun verzoekschrift aanhalen dat zij omwille van hun etnische origine zullen worden uitgesloten van gezondheidszorgen in Servië, zodat zij *“geenszins aannemelijk gemaakt (hebben) dat zij geen toegang zullen hebben tot de voorziene behandelingen en medicijnen omwille van hun Roma-afkomst”*. De verzoekende partijen tonen met hun verwijzing naar fragmenten uit twee niet nader gespecificeerde rapporten van Amnesty International en Human Rights Watch en hun beweringen het tegendeel niet aan. In het tweede middel beperken zij zich immers tot de loutere negatie van hetgeen in de medisch advies van de arts-adviseur van 11 april 2013, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, wordt vastgesteld. De verzoekende partijen verduidelijken nergens met concrete elementen waarom zij menen dat de vaststellingen van de arts-adviseur feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doen de verzoekende partijen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling van de arts-adviseur van de toegankelijkheid van de zorgen in Kosovo en Servië voor Roma, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

In hun derde middel laten de verzoekende partijen gelden dat de arts-adviseur geen standpunt heeft ingenomen *“in welke mate de ingeroepen pathologie zal evolueren na een terugkeer naar het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is gezien de toch wel zeer kwetsbare positie waarin het kind verkeert”*, waardoor zowel artikel 9ter van de Vreemdelingenwet als de materiële motiveringsplicht geschonden wordt. Zij gaan er evenwel aan voorbij dat ingevolge artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een vreemdeling slechts gemachtigd wordt tot een verblijf indien hij op zodanige wijze *“lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*. Er wordt niet ingezien waarom de arts-adviseur bij de beoordeling van dit risico rekening dient te houden met de mogelijke evoluties van de aandoeningen na een terugkeer. Vooreerst brengen de verzoekende partijen geen elementen aan die op een dergelijke evolutie zouden wijzen en is een dergelijke evolutie, evenals hun betoog, aldus

zeer hypothetisch. Bovendien staat het de verzoekende partijen bij een eventuele verergering van de aandoening(en) van hun kind na hun terugkeer, vrij om een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op deze gronden in te dienen. Aldus tonen de verzoekende partijen geen schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Evenmin maken zij aannemelijk dat het medisch advies van de arts-adviseur van 11 april 2013, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met een manifeste overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de arts-adviseur beschikt.

Voor zover de verzoekende partijen in hun derde middel nog aanvoeren dat hun kind *“thans naar een speciale school gaat in België, waarbij het onderwijs heel specifiek gericht is op kinderen met eenzelfde aandoening als het kind van verzoekers”* en dergelijke scholen noch in Servië, noch in Kosovo bestaan en hun kind *“onmogelijk naar een normale school kan gaan”*, zodat het bij een gebeurlijke terugkeer *“van elk onderwijs zal ontstoken blijven”*, wordt er op gewezen dat dit geen strikte medische behandeling betreft die noodzakelijk door een arts dient te worden verstrekt. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de arts-adviseur hieromtrent op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat aan de mentale retardatie die het syndroom van Down voor het kind van de verzoekende partijen meebrengt, *“weinig te doen (is) tenzij aangepast onderwijs”* en dat *“(d)e behandeling veeleer pedagogisch dan medisch (is)”* en dat deze voor de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet diende na te gaan of er dergelijk aangepast onderwijs beschikbaar en toegankelijk is in Kosovo en Servië.

Waar de verzoekende partijen in hun derde middel nog opwerpen dat hun kind *“thans elke dag kinesitherapie krijgt in België, en dit geenszins gegarandeerd is in het land van herkomst”*, beperken zij zich tot de loutere negatie van hetgeen in het medisch advies van de arts-adviseur van 11 april 2013, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, wordt vastgesteld, met name dat hun zoon *“kinesitherapie (kreeg) maar nu correct kan stappen en deze kinesitherapie werd gestopt”*. Deze vaststelling van de arts-adviseur vindt steun in het medisch rapport van dr. V. van 10 mei 2012 waarin bij de actuele behandeling enkel *“Flixotide puffs de 250 1x/jour, à réévaluer prochainement avec le Docteur B. (...)”* wordt vermeld, en verder wordt gesteld dat *“je pense que la kiné pourra être interrompue à la fin des prochaines séances, l'enfant étant actuellement capable de marcher”* (vrij vertaald: *“ik denk dat de kinesitherapie zal kunnen worden beëindigd op het einde van de volgende sessies, aangezien het kind thans in staat is om te stappen”*). De verzoekende partijen verduidelijken nergens met concrete elementen waarom zij menen dat de vaststellingen van de arts-adviseur feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doen de verzoekende partijen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling van de arts-adviseur van de door hen voorgelegde medische attesten en verslagen, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

Aldus tonen de verzoekende partijen een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet aan.

4.3.3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n) iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Gelet op wat *supra* onder punt 3.3.2.1. wordt gesteld, namelijk dat de verzoekende partijen geen schending aantonen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en gelet op het feit dat de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ruimer zijn dan die van artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 28 november 2013, nr. 225.632), tonen de verzoekende partijen *in casu* geen schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

4.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

4.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de weigering van de verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.3.6. Het eerste, het tweede en het derde middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, niet gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de beslissing houdende het niet verlengen van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X voor zover het beroep gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 april 2013 houdende het niet verlengen van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3

Het beroep tot nietigverklaring in de zaak met rolnummer X voor zover het gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding en Administratieve Vereenvoudiging van 12 april 2013 van 22 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) wordt verworpen.

Artikel 4

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring in de zaak met rolnummer X worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN